

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 7Ssk/162/2022
Identifikačné číslo spisu: 6020200005
Dátum vydania rozhodnutia: 27. júna 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:6020200005.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jany Martinčekovej a Mgr. Michala Novotného, v právnej veci žalobkyne: U. Y., W.. XX. XX. XXXX, F. Ď. XXXX/XX, XXX XX F. F., právne zastúpená JUDr. Juraj Macík, advokát, so sídlom Petelenova 4, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanému: Generálny riaditeľ Sociálnej poisťovne, so sídlom ul. 29. augusta č. 8 a 10, 813 63 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. XXX XXX XXXX X zo dňa 24. októbra 2019, o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 20Sa/1/2020-129 zo dňa 25. októbra 2021, v spojení s jeho opravným uznesením č. k. 20Sa/1/2020-188 zo dňa 8. apríla 2022, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

O d ô v o d n e n i e

I.

Konanie pred krajským súdom

1. Generálny riaditeľ Sociálnej poisťovne (ďalej len „žalovaný“) rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X S zo dňa 24. októbra 2019 (ďalej len preskúmané rozhodnutie“) zamietol v celom rozsahu odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredie (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) č. XXX XXX XXXX X zo dňa 20. júna 2019 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím bolo rozhodnuté o žiadosti žalobkyne o priznanie invalidného dôchodku zo dňa 17. decembra 2012 tak, že podľa § 70 ods. 1 a § 82 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“) jej bol priznaný od 18. augusta 2016 invalidný dôchodok vo výške 145,70 eur mesačne, ktorý podľa § 82, § 293dq a § 293dr zákona o sociálnom poistení bol zvýšený od 1. januára 2017 na 149,70 Eur mesačne, podľa § 82 a § 293dx zákona o sociálnom poistení na 153,80 Eur mesačne od 1. januára 2018 a na sumu 158,- Eur mesačne od 1. januára 2019 podľa § 82 a § 293dx cit. zákona. Žalovaný preskúmaným rozhodnutím zamietol

odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu. Podkladom pre vydanie preskúmaného rozhodnutia v spojení s prvostupňovým rozhodnutím boli posudky posudkových lekárov príslušných organizačných zložiek Sociálnej poisťovne a osobné listy dôchodkového zabezpečenia žalobkyne.

3. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „správny súd“) rozsudkom č. k. 20Sa/1/2020-129 zo dňa 25. októbra 2021 v spojení s opravným uznesením č. k. 20Sa/1/2020-188 zo dňa 08. apríla 2022 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala preskúmania zákonnosti vyššie uvedených rozhodnutí žalovaného a rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu.

4. V odôvodnení napadnutého rozsudku správny súd poukázal na celý priebeh administratívneho konania od podania žiadosti o priznanie invalidného dôchodku žalobkyňou dňa 17. decembra 2012 a poukázal aj na súvisiace predchádzajúce konania pred krajským súdom v tejto veci. Správny súd neakceptoval námietku žalobkyne o nepreskúmateľnosti oboch rozhodnutí pre nedostatok dôvodov, pre nesprávne a neúplne zistený skutkový stav veci, týkajúci sa jej zdravotných ťažkostí a pre nerešpektovanie záväzného právneho názoru, ktorý bol vyslovený v predchádzajúcich zrušujúcich súdnych rozhodnutiach. Po preskúmaní veci považoval správny súd žalobkyňou uplatnené námietky nezákonnosti za nedôvodné. Za nedôvodnú považoval správny súd námietku, ktorou žalobkyňa namietala nesprávne a neúplne zistenie skutkového stavu veci v súvislosti s označením rozhodujúceho zdravotného postihnutia žalobkyne a neuznania chronického únavového syndrómu, ako samostatného posudkovo významného ochorenia, pretože nemala oporu v obsahu vykonaných dôkazov, ani v platnej právnej úprave. Tvrdenie žalobkyne, že posudkovými lekármi sociálneho poistenia označené rozhodujúce zdravotné postihnutie v zmysle paranoidnej poruchy osobnosti jej nebolo diagnostikované, je v priamom rozpore s diagnostickými závermi psychiatričky Y.. N. R. a následne bola chronifikovaná paranoidná porucha osobnosti (F60.0) u žalobkyne diagnostikovaná aj v rámci nariadenej diagnostickej hospitalizácie v Psychiatrickej nemocnici v Kremnici v období od 22. 03. 2017 do 31. 03. 2017. Z uvedeného vyplýva, že týmto tvrdením, ktoré nemalo oporu v obsahu vykonaných dôkazov nebola spochybnená správnosť určenia rozhodujúceho zdravotného postihnutia žalobkyne, a preto na základe tejto žalobnej argumentácie nebolo možné dospieť k záveru o nezákonnosti preskúmaného rozhodnutia.

5. Správny súd konštatoval, že nezákonnosť rozhodnutia žalovaného pre nesprávne zistený skutkový stav veci nebolo možné vyvodiť ani z argumentácie žalobkyne, že Y.. R. na pojednávaní pred krajským súdom jednoznačne uviedla, že má ťažkú formu chronického únavového syndrómu a to najmenej od roku 2006, pretože nemala oporu v obsahu vykonanej svedeckej výpovede. Ani žalobná argumentácia týkajúca sa určeného dátumu vzniku invalidity nebola dôvodná, pretože nezodpovedala obsahu vykonaných dôkazov. Podozrenie na paranoidný vývoj pri zmiešanej poruche osobnosti žalobkyne bolo prvýkrát vyslovené Y.. R. pri kontrole dňa 18. 08. 2016 a ďalšími odbornými vyšetreniami, vrátane diagnostickej psychiatrickej hospitalizácie bola uvedená diagnóza potvrdená. Pred dňom 18. 08. 2016 nebol u žalobkyne odbornými lekáorskými nálezmi preukázaný takýto závažnejší vývoj jej duševných ťažkostí, a preto bol dátum vzniku jej invalidity správne určený odo dňa vysloveného podozrenia, ktoré bolo neskôr potvrdené, že u žalobkyne ide o hraničnú psychotickú dekompenzáciu.

6. Nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia pre nesprávny zistený skutkový stav veci správny súd nezistil ani na základe tvrdenia žalobkyne, že posudkový záver o tom, že v jej prípade nejde o dezintegráciu osobnosti pri označenom rozhodujúcom duševnom zdravotnom postihnutí nebol podložený lekáorskými správami, pretože toto tvrdenie nemalo oporu v obsahu vykonaných dôkazov. Dňa 18. augusta 2016 bolo u žalobkyne prvýkrát vyslovené podozrenie na paranoidný vývoj jej zmiešanej poruchy osobnosti, s tým, že uvedené predstavuje hraničnú psychotickú dekompenzáciu, čo zodpovedá zaradeniu tohto zdravotného postihnutia v rámci prílohy č. 4 k zákona o sociálnom poistení pod kapitolu V., položka 5 písm. b) prílohy č. 4 k zákonu o sociálnom poistení s tým, že pokles pracovnej schopnosti poistenca sa v rámci možného percentuálneho rozpätia vyjadruje aj s ohľadom

na dezintegráciu osobnosti. K dezintegrácii osobnosti žalobkyne sa posudkový lekár vyjadril vo svojom posudku tak, že ju nezistil a dezintegrácia osobnosti žalobkyne nebola konštatovaná ani v žiadnom z predložených odborných lekárskeho nálezov. Z uvedeného nie je možné vyvodit' nič iné, než to, že pokiaľ ani z odborných lekárskeho nálezov žalobkyne nevyplýva, že jej osobnosť je dezintegrovaná, tak potom je prijatý skutkový záver, že u žalobkyne nejde o dezintegráciu osobnosti v súlade s vykonanými dôkazmi, a teda tvrdenie žalobkyne, že tento záver nebol podložený lekárskeho správami, nemá oporu v obsahu vykonaných dôkazov. Túto žalobnú argumentáciu vyhodnotil správny súd ako nedôvodnú.

7. Na základe žalobnej námietky, týkajúcej sa posudkového vyhodnotenia chronického únavového syndrómu nemohol správny súd dospieť k záveru o nezákonnosti preskúmaného rozhodnutia, pretože bola nekonkrétna, čo bránilo správneho súdu, aby ju mohol vecne preskúmať. Žalobkyňa neuviedla žiadne dôvody, prečo by malo byť posudkovým lekárom vykonané vyhodnotenie chronického únavového syndrómu nesprávne, pretože neuviedla, v čom posudkové závery nezodpovedajú obsahu vykonaných dôkazov, platnej právnej úprave, alebo logickému uvažovaniu. Žalobkyňa len predostierala vlastný názor ohľadom preukázania diagnózy chronického únavového syndrómu poukazom na konkrétne odborné lekárske nálezy stomatóloga, hematológa, psychiára, či všeobecného lekára, s ktorých obsahom sa posudkoví lekári vysporiadali tak, ako to so žalobkyňou namietaných posudkových záverov vyplýva. Posudkový lekár vysvetlil, že diagnóza F 48.0 je psychiatrickou diagnózou v zmysle neurasténie, ktorej prejavom je syndróm ukončnosti, a teda, že nejde o chronický únavový syndróm ako oslabenie/poruchu imunitného systému. Žalobkyňa si pritom sama protirečí, keď sa dožaduje uznania chronického únavového syndrómu ako poruchy imunitného systému, ktorej dôsledkom je rozvoj duševných porúch osobnosti a pritom tvrdí, že chronický únavový syndróm bol u nej preukázaný diagnózou F 48.0 (neurasténia), ktorá je poruchou z okruhu neurotických, stresových a somatoformných a ktorej diagnostické potvrdenie vylučuje podľa Holmesových kritérií možnosť posudkového uznania chronického únavového syndrómu ako imunologického ochorenia. Takáto argumentácia žalobkyne bola len vyjadrením jej nesúhlasu s posudkovým vyhodnotením odbornými nálezmi objektívne preukázaných zdravotných ťažkostí žalobkyne, ich charakteristiky a závažnosti, čo nepostačuje pre záver o nezákonnosti preskúmaného rozhodnutia pre nesprávne zistený skutkový stav veci, a preto považoval správny súd túto žalobnú námietku za nedôvodnú.

8. Správny súd ďalej konštatoval, že posudkové vyhodnotenie žalobkyňou predložených odborných lekárskeho nálezov bolo vykonané v súlade s ich obsahom a platnou právnu úpravou. Posudkový lekár dostatočne ozejnil, že chronický únavový syndróm ako samostatnú diagnostickú jednotku v rámci poruchy imunity možno z posudkového hľadiska uznať len v prípade, že zodpovedá diagnostickým kritériám podľa Holmesa v zmysle kapitoly III. oddiel C prílohy k č. 4 k zákona o sociálnom poistení s tým, že pre jeho diagnostikovanie je okrem iného nevyhnutné vylúčenie iných možných ochorení poistenca, prejavujúcich sa chronickou únavou, a toto kritérium v prípade žalobkyne nebolo splnené. Keďže u žalobkyne nebolo splnené jedno z hlavných kritérií podľa Holmesa, a síce, že pri novo vzniknutej alebo vracajúcej sa výraznej únave alebo rýchlej unaviteľnosti, ktorá sa skôr nevyskytovala a spôsobuje viac než 50 % zníženie predošlej aktivity a trvá dlhšie než 6 mesiacov musia byť vylúčené iné patologické stavy (anamnesticky, fyzikálne, laboratórne), ktoré by sa mohli prejavovať podobnými ťažkosťami, zodpovedalo jeho posudkové vyhodnotenie so záverom, že chronický únavový syndróm ako porucha imunity nebol žalobkyňi diagnostikovaný a že jej chronická únava je symptómom iných diagnostikovaných ochorení zistenému skutkovému stavu veci a platnej právnej úprave. Preto správny súd nezákonnosť rozhodnutia žalovaného pre posudkové nezohľadnenie chronického únavového syndrómu nezistil, a teda aj túto žalobnú námietku vyhodnotil ako nedôvodnú. Poukaz žalobkyne na novšie diagnostické kritéria pre chronický únavový syndróm, či jeho priliohavejšie označenie považoval správny súd bez relevancie na posúdenie zákonnosti preskúmaného rozhodnutia, pretože sa mial obsah platnej právnej úpravy, ktorá bola relevantná pre rozhodnutie o invalidnom dôchodku žalobkyne v súvislosti s posudkovým vyhodnotením jej zdravotných ťažkostí, ktoré boli preukázané objektívnymi odbornými nálezmi.

9. Ďalej správny súd uviedol, že úvaha žalobkyne o tom, že posúdenie všetkých dostupných odborných nálezov bolo len tvrdením posudkového lekára ústredia Sociálnej poisťovne, pracovisko v Trenčíne s tým, že jej osobnú neúčast' považoval za účelovú bez toho, aby prehliadol na jej skutočný príjem a finančné možnosti, bola vnútorne rozporná, a preto nebola spôsobilá spochybníť zákonnosť preskúmaného rozhodnutia. Skutočnosť, že posudok posudkového lekára bol vypracovaný v neprítomnosti žalobkyne, ktorá s posúdením zdravotného stavu v jej neprítomnosti súhlasila, nemá nijaký vplyv na úplnosť posúdenia všetkých odborných lekárskeho nálezov žalobkyne zvlášť, keď aj v priebehu posledného posudzovania svojho zdravotného stavu predkladala aktuálne odborné lekárske nálezy, ktoré posudkový lekár zohľadnil. Dôvod neúčasti žalobkyne, pokiaľ súhlasila s posúdením svojho zdravotného stavu vo svojej neprítomnosti, považoval správny súd za právne irelevantný. Podľa názoru správneho súdu posudkový lekár posudkovo vyhodnotil všetky zdravotné ťažkosti žalobkyne, ktoré boli preukázané odbornými lekárskeho nálezmi. Uviedol, že z hľadiska úplného a správneho zistenia skutkového stavu veci na základe predloženej zdravotnej dokumentácie žalobkyne pritom nie je podstatné, či posudkový lekár vo svojej lekárskej správe citoval každú žalobkyňou od roku 2012 predložený odborný lekárskeho nález zvlášť. Poukázal na to, že žalobkyňa ani nenamietala, že by niektoré z jej ochorení nebolo posudkovo zohľadnené, s výnimkou chronického únavového syndrómu, ku ktorému sa správny súd už vyjadril.

10. Za nedôvodnú správny súd považoval tiež námietku nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovaného, pretože nezodpovedala obsahu preskúmaného rozhodnutia žalovaného, ani platnej právnej úprave. Konštatoval, že rozhodnutie žalovaného obsahuje skutočnosti, ktoré boli podkladom pre jeho vydanie, pretože obsahuje skutočnosti týkajúce sa zdravotného stavu žalobkyne, vrátane prejavov jednotlivých ochorení, ich priebehu a vývoja vyhodnotenie vplyvu jeho zhoršenia na schopnosť zárobkovej činnosti žalobkyne a tiež skutočnosti týkajúce sa získaného obdobia jej dôchodkového poistenia a zárobkov, ktoré dosiahla v rozhodujúcom období pre určenie sumy priznanej dôchodkovej dávky, ktoré boli preukázané prvotnými evidenčnými dokladmi nachádzajúcimi sa v administratívnom spise a ktoré boli premietnuté do osobného listu dôchodkového poistenia žalobkyne. Dôkazmi o zdravotnom stave žalobkyne boli odborné lekárske nálezy z rôznych oblastí medicíny, ktoré boli v rozhodnutí žalovaného označené a v nich obsiahnuté diagnostické závery z hľadiska zistenia poškodenia zdravotného stavu žalobkyne, jeho prejavov a závažnosti buď boli posudkovým lekárom akceptované a boli podkladom pre vydania rozhodnutia žalovaného, alebo diagnostické závery odborných vyšetrení neboli akceptované a posudkový lekár v posudku vysvetlil dôvody ich neakceptovania (týka sa najmä diagnózy chronického únavového syndrómu), teda uviedol úvahu pri hodnotení dôkazov. Rozhodnutie žalovaného obsahuje aj úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval. Priznanie invalidného dôchodku žalobkyňi odvodil od vzniku jej invalidity, teda preukázaného viac ako 1 rok trvajúceho dlhodobo nepriaznivého zdravotného stavu, podľa diagnostických záverov odborných vyšetrení a miery závažnosti zistených zdravotných ťažkostí žalobkyne určil jej rozhodujúce zdravotné postihnutie podľa prílohy č. 4 k zákonu o sociálnom poistení a v zákonom rozpätí priznaný percentuálny pokles jej schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť odôvodnil. Poukazom na relevantné zákonné ustanovenia a skutkové zistenia týkajúce sa obdobia dôchodkového poistenia žalobkyne a zárobkov, ktoré dosiahla v rozhodujúcom období odôvodnil aj výpočet sumy priznanej dôchodkovej dávky. Správny súd mal za to, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutie jednoznačne vyplýva, že rozhodnutie žalovaného netrpí vadou nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov, pretože obsahuje všetky náležitosti v zmysle § 209 ods. 4 zákona o sociálnom poistení, a preto aj túto žalobnú argumentáciu vyhodnotil ako nedôvodnú.

11. Správny súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného bolo správne a zodpovedalo objektívne preukázanému zdravotnému stavu žalobkyne. Určené rozhodujúce zdravotné postihnutie, priznaná percentuálna miera zníženej pracovnej schopnosti žalobkyne a tiež dátum vzniku jej invalidity boli podložené zdravotnou dokumentáciou žalobkyne a v súlade s jej obsahom logicky, zrozumiteľne a presvedčivo odôvodnené. Správny súd v konaní nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by závery posudkových lekárov, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím spochybnili, a preto ich považoval za relevantný a správny podklad pre rozhodnutie o žiadosti žalobkyne o priznanie invalidného dôchodku. Pretože skutkový stav veci týkajúci sa zdravotných ťažkostí žalobkyne bol zistený z predloženej zdravotnej dokumentácie úplne a

správne, pričom určenie rozhodujúceho zdravotného postihnutia žalobkyne, určený dátum vzniku jej invalidity i priznaná percentuálna miera poklesu jej schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť bola náležite odôvodnená, čím bol rešpektovaný záväzný právny názor súdu vyslovený v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí, nebola žalobná námietka týkajúca sa jeho nerešpektovania dôvodná, pretože nezodpovedala obsahu administratívneho spisu a platnej právnej úprave. Správny súd nezistil žiadne pochybenia ani z hľadiska určenej sumy priznanej dôchodkovej dávky, ktorá bola správne matematicky určená na základe prvotnými evidenčnými podkladmi preukázaného obdobia dôchodkového poistenia žalobkyne a zárobkov, ktoré dosiahla v rozhodujúcom období. Voči výške invalidného dôchodku žalobkyňa nevzniesla žiadne námietky a ani správny súd nezistil žiadne vecné nedostatky pri určení jeho sumy. Správny súd žalobu žalobkyne zamietol v súlade s § 190 SSP, keď na základe žalobkyňou uplatnených žalobných námietok, ale ani po preskúmaní veci v celom rozsahu v súlade s § 203 ods. 2 SSP nezistil žiadny dôvod žalobkyňou namietanej nezákonnosti.

II.

Kasačná sťažnosť žalobkyne proti rozsudku správneho súdu

12. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podala kasačnú sťažnosť žalobkyňa podaním zo dňa 13. 01. 2022 (ďalej len „sťažovateľka“). Kasačnú sťažnosť odôvodnila tým, že správny súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP. Sťažovateľka kasačnému súdu navrhla, aby zmenil rozsudok správneho súdu tak, že preskúmané rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie.

13. V dôvodoch kasačnej sťažnosti sťažovateľka namietala, že správny súd nesprávne právne posúdil skutočnosti uvedené svedkom Y.. R., ktorá podľa sťažovateľky jednoznačne uviedla, že sa u nej jedná o chronický únavový syndróm a údaj o chronickom únavovom syndróme sa v jej zdravotnej dokumentácii vyskytuje opakovane v zápisoch stomatológa, stomatochirurga a naposledy aj v zápise onkológa. Prítomnosť chronického únavového syndrómu v ťažkej forme potvrdil u sťažovateľky aj neurológ Y.. V. v lekárskej správe zo dňa 29.10.2021. Mala za to, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia, keď ako postačujúce prijal rozhodnutie žalovaného vydané na podklade len psychiatrického vyšetrenia a nebral do úvahy skutočnosť, že jej ochorenie bolo konštatované všeobecným lekárom, imunológom, neurológom. Podľa nej imunológ, ak by bol v konaní pred súdom, resp. v konaní pred žalovaným vypočutý, by vyjadril práve prítomnosť chronického únavového syndrómu. Záver o psychickej príčine jej zdravotných problémov nekorešponduje so závermi z lekárskej správy zo dňa 30.11.2021 (alergológ - imunológ Y.. N.), zo dňa 29.10.2021 (neurológ Y.. V.), zo dňa 20.12.2021 a 07.09.2021 (všeobecný lekár Y.. T.). Sťažovateľka vyslovila názor, že je u nej badateľná fyzická disfunkcia, ktorú žalovaný účelovo diagnostikuje ako psychickú poruchu s poukazom na čiastočne sa prelínajúcu symptomatiku. Podľa nej posudkový lekár nemá dostatočnú odbornosť na zhodnotenie záverov špecialistov a pri posúdení jej zdravotného stavu neboli zohľadnené všetky symptómy, ktoré sa u nej prejavujú. Sťažovateľka poukazom na kritériá pre stanovenie diagnózy chronický únavový syndróm podľa Holmesa, tvrdila, že z posudzovaných kritérií splnila obe hlavné, minimálne 10 z 11 symptómových a 3 z 3 fyzikálnych. Ďalej uviedla, že posudkový lekár nezobral do úvahy všetky lekárske odborné nálezy, a síce tie, ktoré už u sťažovateľky potvrdili chronický únavový syndróm, žalovaný ich tiež tendenčne nezobral do úvahy a ignoroval. Nesúhlasila s argumentáciou správneho súdu, že posudková činnosť žalovaného vo vzťahu k sťažovateľke bola vykonaná riadne a komplexne, majúc za to, že správny súd nesprávne právne posúdil aj dátum vzniku invalidity, keďže Y.. R. pred krajským súdom v roku 2016 jednoznačne uviedla, že žalobkyňa má ťažkú formu chronického únavového syndrómu, tzn. má ju viac ako 10 rokov a teda začiatok invalidizujúceho ochorenia sťažovateľky sa datuje od roku 2006.

14. Sťažovateľka tiež namietala, že správny súd nezistil žiadne pochybenia z hľadiska určenia priznanej sumy dôchodkovej dávky, ktorá nebola správne matematicky určená. Uviedla, že v období dôchodkového poistenia pracovala v priemere 12 hodín denne, čo je podľa nej nevyhnutné zohľadniť a priznať dôchodkovú dávku vyššie ako je tomu v prípadoch osôb pracujúcich na 7,5 hodinový pracovný čas. Podaním zo dňa 05.05.2022 doplnila sťažovateľka kasačnú sťažnosť o nové dôkazy, a to lekárske správy z obdobia od 14.12.2021 do 02.05.2022.

III.

Vyjadrenie žalovaného ku kasačnej sťažnosti žalobkyne

15. Žalovaný využil svoje právo na základe zaslanej výzvy správneho súdu a vyjadril sa ku kasačnej sťažnosti podaním č. XXX XXX XXXX X zo dňa 16. 02. 2022. Dôvody, ktoré uviedla sťažovateľka v kasačnej sťažnosti žalovaný nepovažoval za opodstatnené. Mal za to, že správny súd správne zistil skutkový stav veci, na základe ktorého vec náležite právne posúdil a žalobu sťažovateľky zamietol ako nedôvodnú. Stotožnil sa s právnym názorom správneho súdu, že skutkové okolnosti týkajúce sa rozsahu zdravotného poškodenia sťažovateľky boli dostatočne ozrejmene príslušnými posudkovými lekármi sociálneho poistenia, ktorí vo svojich posudkoch vyhodnotili zdravotné postihnutia sťažovateľky na základe zhodnotenia predložených lekárskeho vyšetrení a nálezov, ktoré mali k dispozícii. Podľa názoru žalovaného správny súd správne vyhodnotil ako nedôvodnú tiež námietku sťažovateľky týkajúcu sa dátumu vzniku jej invalidity. Poukázal na to, že sťažovateľka v odvolacom konaní a v súdnom konaní neuviedla žiadne nové skutočnosti, ktoré by spochybňovali úplnosť, objektivitu a presvedčivosť posudkov posudkových lekárov sociálneho poistenia. Pochybnosti sťažovateľky o tom, že jej zdravotný stav nebol v konaní správne posúdený, považoval žalovaný za nedôvodné a vyvolané len jej subjektívnym presvedčením. Žalovaný závery napadnutého rozsudku správneho súdu preto považoval za vecne a právne správne. Navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť zamietol ako nedôvodnú.

IV.

Konanie pred kasačným súdom

16. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) bol formálne zriadený ústavným zákonom č. 422/2020 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Ústava SR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov dňa 1. januára 2021 a na základe zákona č. 423/2020 Z. z. o zmene a doplnení niektorých zákonov v súvislosti s reformou súdnictva.

17. Podľa § 101e ods. 1 a 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 423/2020 Z. z., najvyšší správny súd začne činnosť 1. augusta 2021. Výkon súdnictva prechádza od 1. augusta 2021 z najvyššieho súdu na najvyšší správny súd vo všetkých veciach, v ktorých je od 1. augusta 2021 daná právomoc najvyššieho správneho súdu.

18. Najvyšší správny súd ako súd kasačný (§ 11 písm. h) v spojení s § 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky www.nssud.sk (§ 452 ods. 1 v spojení s § 137 ods. 4 SSP) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobkyne nie je dôvodná.

19. Predmetom prieskumného konania na kasačnom súde bol rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 20Sa/1/2020-129 zo dňa 25. októbra 2021 v spojení s opravným uznesením č. k. 20Sa/1/2020-188 zo dňa 08. apríla 2022, ktorým správny súd podľa § 190 SSP zamietol žalobu. Predmetom preskúmvacieho súdneho konania v danej veci bolo rozhodnutie Generálneho riaditeľa Sociálnej poisťovne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 24. októbra 2019, ktorým zamietol v celom rozsahu odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredie č. XXX XXX XXXX X zo dňa 20. júna 2019.

20. Kasačný súd predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že správne súdnictvo v Slovenskej republike vychádza z materiálneho chápania právneho štátu v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy vyžadujúceho, aby verejná správa bola pod kontrolou súdnej moci. Je založené jednak na kontrole verejnej správy, či táto (ne)prekračuje jej zverené právomoci a jednak poskytuje ochranu subjektívnym právam osôb, do ktorých bolo zasiahnuté alebo zasahované v rozpore so zákonom. Hlavnou úlohou správneho súdnictva je teda ochrana subjektívnych práv a jeho cieľom ochrana práv fyzických a právnických osôb a ich prostredníctvom následne aj ochrana zákonnosti. Správne súdnictvo je neoddeliteľným atribútom právneho štátu zaručujúcim každej osobe, či už ide o fyzickú alebo právnickú osobu

ochranu práv pred činnosťou orgánov verejnej správy. Dodržiavanie zákonnosti v oblasti výkonnej moci a dôsledná ochrana jednotlivca je jednou z najdôležitejších črt právneho štátu, ktorého koncepcia práva stojí aj na dodržiavaní práva štátnymi orgánmi. Správny súd v správnom súdnictve poskytuje ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom (§ 2 ods. 1 SSP) Konanie pred správnym súdom je jednou zo záruk ochrany základných ľudských práv a slobôd a ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov administratívneho konania (§ 5 ods. 2 SSP). Na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy (§ 135 ods. 1 SSP). Správnou žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy (§ 177 ods. 1 SSP).

21. Kasačný súd dáva tiež do pozornosti, že správny súd nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa tretej hlavy tretej časti Správneho súdneho poriadku (§§ 199 a nasl. SSP) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. V súdnom prieskume zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu v sociálnych veciach správny súd nie je viazaný rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ak žalobca je fyzickou osobou, ktorou namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. Správny súd v konaní súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy teda preskúmava, či orgán štátnej správy konal a rozhodol v súlade so zákonom, či v správnom konaní postupoval v súčinnosti s účastníkom konania, či sa vysporiadal s jeho námietkami a či na základe skutkových zistení a na základe logického a rozumného uváženia ustálil správne svoj právny záver.

V.

Právne posúdenie kasačným súdom

22. Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou. Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 ústavy je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Základnou premisou materiálneho právneho štátu sa prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, právnické osoby s právomocou rozhodovania o právach a povinnostiach, ako aj každý jednotlivec musí konať tak, ako určuje právny poriadok. Z citovanej právnej úpravy ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Pozitivistický právny prístup k aplikácii zákonov je preto v činnosti štátnych orgánov modifikovaný ústavne konformným výkladom, ktorý v závislosti od ústavou chránených hodnôt pôsobí reštriktívne alebo extenzívne na dikciu zákonných pojmov. Obsah zákonnej právnej normy nemôže byť interpretovaný izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je podmienkou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Mocenské orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právnymi záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

23. Kasačný súd v súlade s citovanou právnou úpravou vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti žalobkyne vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu správneho súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom spisu, s námietkami žalobkyne uvedenými v kasačnej sťažnosti a dospel k záveru, že v zásade nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozhodnutia správneho súdu, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozhodnutia. Kasačný súd považuje právne posúdenie preskúmavanej veci správnym súdom v zásadnej otázke týkajúcej sa priznania invalidného dôchodku žalobkyni za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti, na zdôraznenie správneho skutkového a právneho záveru správneho súdu uvádza nasledovné.

24. Zákon č. 461/2003 Z. z. v znení účinnom do 31. marca 2021 v § 1 ods. 1 vymedzuje sociálne poistenie, upravuje rozsah sociálneho poistenia, právne vzťahy pri vykonávaní sociálneho poistenia, organizáciu sociálneho poistenia, financovanie sociálneho poistenia, dozor štátu nad vykonávaním sociálneho poistenia, konanie vo veciach sociálneho poistenia a konanie vo veciach vymáhania pohľadávok.

25. Podľa § 70 ods. 1 zákona o sociálnom poistení Poistenec má nárok na invalidný dôchodok, ak sa stal invalidný, získal počet rokov dôchodkového poistenia uvedený v § 72 a ku dňu vzniku invalidity nespĺňa podmienky nároku na starobný dôchodok alebo mu nebol priznaný predčasný starobný dôchodok.

26. Podľa § 71 ods. 1 až 8 zákona o sociálnom poistení poistenec je invalidný, ak pre dlhodobu nepriaznivý zdravotný stav má pokles schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o viac ako 40% v porovnaní so zdravou fyzickou osobou. Dlhodobu nepriaznivý zdravotný stav je taký zdravotný stav, ktorý spôsobuje pokles schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť a ktorý má podľa poznatkov lekárskej vedy trvať dlhšie ako jeden rok. Pokles schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť sa posudzuje porovnaním telesnej schopnosti, duševnej schopnosti a zmyslovej schopnosti poistenca s dlhodobu nepriaznivým zdravotným stavom a telesnej schopnosti, duševnej schopnosti a zmyslovej schopnosti zdravej fyzickej osoby. Pri posudzovaní poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť sa neprihliada na zdravotné postihnutia, ktoré boli zohľadnené na nárok na invalidný výsluhový dôchodok podľa osobitného predpisu. Pokles schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť sa posudzuje na základe a) lekárskeho správ a údajov zo zdravotnej dokumentácie zdravotníckeho zariadenia a zhodnotenia liečby s určením diagnostického záveru, stabilizácie ochorenia, jeho ďalšieho vývoja, ďalšej liečby a b) komplexných funkčných vyšetrení a ich záverov, pričom sa prihliada na zostávajúcu schopnosť vykonávať zárobkovú činnosť, zostávajúcu schopnosť prípravy na povolanie, možnosti poskytnutia pracovnej rehabilitácie alebo rekvalifikácie Miera poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť je uvedená v prílohe č. 4. Miera poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť v percentách sa určuje podľa druhu zdravotného postihnutia, ktoré je rozhodujúcou príčinou dlhodobu nepriaznivého zdravotného stavu, a so zreteľom na závažnosť ostatných zdravotných postihnutí. Jednotlivé percentuálne miery poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť sa nesčítavajú. Mieru poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť určenú podľa odseku 6 možno zvýšiť najviac o 10%, ak závažnosť ostatných zdravotných postihnutí ovplyvňuje pokles schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť. Na určenie zvýšenia hodnoty sa vychádza z predchádzajúceho výkonu zárobkovej činnosti, dosiahnutého vzdelania, skúsenosti a schopnosti rekvalifikácie. Obdobne to platí, ak pokles schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť je dôsledkom viacerých zdravotných postihnutí podmieňujúcich dlhodobu nepriaznivý zdravotný stav.

27. Podľa § 73 ods. 2 zákona o sociálnom poistení suma invalidného dôchodku poistenca, ktorý má percentuálny pokles schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť najviac o 70%, sa určí ako súčin percentuálneho poklesu schopnosti poistenca vykonávať zárobkovú činnosť, priemerného osobného mzdového bodu, obdobia dôchodkového poistenia získaného ku dňu vzniku nároku na invalidný dôchodok, ku ktorému sa pripočíta obdobie od vzniku nároku na invalidný dôchodok do dovŕšenia dôchodkového veku, a aktuálnej dôchodkovej hodnoty; § 63 ods. 1 tretia veta a štvrtá veta platia rovnako. Určenie obdobia dôchodkového poistenia, osobného vymeriavacieho základu, osobného

mzdového bodu, priemerného osobného mzdového bodu, či dôchodkovej hodnoty je opravené v § 60 až 64 zákona o sociálnom poistení.

28.Podľa kapitoly V., položky 5, písm. b) prílohy č. 4 k zákona o sociálnom poistení možno mieru poklesu schopnosti zárobkovej činnosti poistenca pre poruchu osobnosti a poruchu správania, ťažké narušenie osobnosti so závažným obmedzením výkonnosti organizmu, dezintegrácia, vyjadriť v rozpätí 50% - 80%. Prihliada sa na vývoj osobnosti v afektívnej, emocionálnej oblasti, na schopnosti adaptácie, vplyvy prostredia a možnosti pracovného a sociálneho zaradenia. Podľa kapitoly III., oddiel C - chronický únavový syndróm - sa miera poklesu schopnosti zárobkovej činnosti poistenca určí pri klinicky dokázanom CFS, s pozitívou všetkých hlavných kritérií, pri pozitívite aspoň šiestich vedľajších symptómov a aspoň troch fyzikálnych kritérií (podľa Holmesa).

29.Podľa § 153 ods. 3 písm. a), ods.5 zákona o sociálnom poistení, lekárska posudková činnosť dôchodkového poistenia zahŕňa posudzovanie dlhodobo nepriaznivého zdravotného stavu a poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť. Ak § 155 ods. 1 neustanovuje inak, lekársku posudkovú činnosť vykonáva posudkový lekár sociálneho poistenia príslušnej pobočky a posudkový lekár sociálneho poistenia ústredia za osobnej účasti poistenca alebo poškodeného, ak posudkový lekár neurčí inak; podmienka osobnej účasti musí byť splnená vždy, ak o to poistenec alebo poškodený požiada.

30.Z obsahu administratívneho spisu kasačný súd mal preukázané, že sťažovateľka požiadala o invalidný dôchodok žiadosťou zo 17. decembra 2012 a žiadala ho priznať od 17. decembra 2009. Rozhodnutím č. 775 828 7504 0 zo dňa 12. januára 2013 Sociálna poisťovňa - ústredie žiadosť žalobkyne o priznanie invalidného dôchodku zamietla, pretože jej nárok naň nevznikol. Na základe žalobkyňou podaného odvolania Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom sp. zn. 26Sd/78/2013-41 z 23. januára 2014 označené rozhodnutie Sociálnej poisťovne - ústredie z 12. januára 2013 zrušil, pretože okolnosti chronického únavového syndrómu, či nezávažne zníženej imunity, ktoré boli uvádzané v jednotlivých diagnostických záveroch odborných vyšetrení žalobkyne neboli posudkovo vôbec vyhodnotené a lekárska správa, ktorá bola z hľadiska zistenia skutkového stavu veci podkladom pre vydanie rozhodnutia neobsahovala dostatok dôvodov, týkajúcich sa vyhodnotenia všetkých zdravotných ťažkostí žalobkyne a ich vplyvu na jej pracovnú schopnosť. Po doplnenom dokazovaní rozhodla Sociálna poisťovňa - ústredie rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X zo dňa 6. októbra 2014 o žiadosti žalobkyne o priznanie invalidného dôchodku opätovne tak, že jej žiadosť zamietla, pretože vznik jej invalidity nebol zistený, a preto jej nárok na invalidný dôchodok nevznikol. Krajský súd uvedené rozhodnutie Sociálnej poisťovne - ústredie zo 6. októbra 2014 zrušil rozsudkom 26Sd/327/2014-248 zo dňa 27. októbra 2016 pre nedostatočne zistený skutkový stav veci, ktorý spočíval v existencii rozporov medzi posudkovým vyhodnotením duševných ťažkostí žalobkyne a diagnostickými závermi vyplývajúcimi s odborných psychiatrických nálezov. Sociálnej poisťovni - ústredie uložil povinnosť opätovne sa zaoberať posúdením zdravotného stavu žalobkyne tak, aby bol zistený úplne a správne a za účelom odstránenia rozporov ohľadom určenia a vyhodnotenia závažnosti duševného ochorenia žalobkyne mala nariadiť také dokazovanie, ktoré prispeje k úplnému a správne zisteniu skutočného stavu veci, teda zdravotného stavu žalobkyne. Mala žalobkyni nariadiť buď diagnostickú hospitalizáciu alebo zabezpečiť vyšetrenie jej zdravotného stavu znalcom s príslušnou odbornosťou. V ďalšom konaní bolo doplnené dokazovanie a žalobkyni bola nariadená diagnostická hospitalizácia, ktorú absolvovala v Psychiatrickej nemocnici v Kremnici od 22. do 31. marca 2017 a na podklade posudku posudkového lekára pobočky Sociálnej poisťovne so sídlom vo Zvolene zo dňa 9. 6. 2017 bolo vydané rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredie č. XXX XXX XXXX X z 26. júna 2017, ktorým bol žalobkyni priznaný invalidný dôchodok od 18. augusta 2016 vo výške 145,70 Eur, zvýšený od 1.januára 2017 na 149,70 Eur. V odvolacom administratívnom konaní, v rámci ktorého bol zdravotný stav žalobkyne posúdený dňa 12.10.2017 posudkový lekár Sociálnej poisťovne, ústredie so sídlom v Nitre v prítomnosti prísediaceho psychiatra, k zmene posudkového záveru nedošlo a aj tento posudok bol zohľadnený v rozhodnutí generálneho riaditeľa Sociálnej poisťovne č. XXX XXX XXXX X z 18. októbra 2017, ktorým bolo odvolanie žalobkyne v celom rozsahu zamietnuté a bolo potvrdené rozhodnutie SP ústredie č. XXX XXX XXXX X z 26. júna 2017. Uvedené rozhodnutia zo dňa 18.10.2017 a zo dňa 26.6.2017 boli zrušené v rámci preskúmovacieho

konania krajského súdu rozsudkom sp. zn. 26Sa/5/2018-209 zo dňa 14. januára 2019 pre nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov v súvislosti s určeným dátumom vzniku invalidity žalobkyne a priznanou percentuálnou mierou jej zníženej pracovnej schopnosti pre duševné ochorenie, ktoré bolo označené za jej rozhodujúce zdravotné postihnutie. Správny súd sa tiež vyjadril k námietke žalobkyne ohľadom doplneného dokazovania nariadením diagnostickej hospitalizácie a tiež k jej tvrdeniu, že jej rozhodujúcim zdravotným postihnutím je chronický únavový syndróm.

31.V tomto konaní preskúmaným prvostupňovým rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X zo dňa 20. júna 2019 rozhodla Sociálna poisťovňa, ústredie, ako prvostupňový orgán verejnej správy o žiadosti žalobkyne o priznanie invalidného dôchodku zo dňa 17. decembra 2012 tak, že podľa § 70 ods. 1 a § 82 zákona o sociálnom poistení priznala žalobkyni od 18. augusta 2016 invalidný dôchodok vo výške 145,70 Eur mesačne, ktorý podľa § 82, § 293dq a § 293dr zákona o sociálnom poistení zvýšila od 1. januára 2017 na 149,70 Eur mesačne, podľa § 82 a § 293dx zákona o sociálnom poistení na 153,80 Eur mesačne od 1. januára 2018 a na sumu 158,- Eur mesačne od 1. januára 2019 podľa § 82 a § 293dx zákona o sociálnom poistení. Z odôvodnenia vyplýva, že v nadväznosti na predchádzajúce zrušujúce rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 26Sa/5/2018-209 zo dňa 14. januára 2019 bol zdravotný stav žalobkyne opätovne posúdený dňa 4. júna 2019 PL SP ústredie, pracovisko v Nitre so záverom, že žalobkyňa je invalidná podľa § 71 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, pretože pre dlhodobu nepriaznivý zdravotný stav má pokles schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o viac ako 40 % v porovnaní so zdravou fyzickou osobou. Miera poklesu jej schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť bola určená v rozsahu 60 % od 18. augusta 2016. Za jej rozhodujúce zdravotné postihnutie bola označená paranoidná porucha osobnosti v.s. trvalá s bludmi v zmysle kapitoly V., položka 5, písm. b) prílohy č. 4 k zákonu o sociálnom poistení, pre ktorú jej bol priznaný 50% pokles pracovnej schopnosti s 10% navýšením pre ostatné ochorenia (nediferencované systémové ochorenie spojiva s hypermobilitou, dorzalgie, iné, bližšie neurčené choroby zubnej drene a periapikálnych tkanív, subfebrility a únavový syndróm v rámci somatických ochorení). Podkladom pre vyslovený posudkový záver boli skutočnosti, ktoré boli preukázané počas konania o priznanie invalidného dôchodku. V posudku zohľadnil označené lekárske správy. Uviedol, že z existujúcich chorôb najzávažnejším spôsobom ovplyvňuje zdravotný stav žalobkyne duševná porucha. K otázke únavového syndrómu sa posudkový lekár vyjadril už v posudku zo 17. 10. 2017 v tom zmysle, že nebol jednoznačne preukázaný ako samostatná choroba, ale iba ako syndróm pri iných ochoreniach. Za nepravdivé označil tvrdenie žalobkyne, že chronický únavový syndróm u nej potvrdili viacerí lekári, pretože tento syndróm bol uvádzaný iba v diagnostickom súhrne pri ostatných chorobách. Uviedol, že diagnostika chronického únavového syndrómu je veľmi ťažká, má veľa symptómov, ktoré sú príznakmi aj iných ochorení, pričom neexistuje žiadna diagnostika, či laboratórne vyšetrenia na potvrdenie prítomnosti tohto syndrómu. V prípade žalobkyne nebol únavový syndróm jednoznačne potvrdený, preto nemohol byť hodnotený ako rozhodujúce zdravotné postihnutie. Odborný posudok o invalidite žalobkyne zo 4. júna 2019 tvoril prílohu označeného rozhodnutia spolu s osobným listom dôchodkového poistenia, v ktorom bolo zhrnuté obdobie dôchodkového poistenia žalobkyne, označené rozhodné obdobie pre výpočet sumy invalidného dôchodku a vymeriavacie základy, z ktorých bol vypočítaný osobitný mzdový bod žalobkyne. Prvostupňový správny orgán konštatoval, že pre vznik nároku na invalidný dôchodok poistenca, ktorý v čase vzniku invalidity dosiahol vek nad 34 rokov do 40 rokov je potrebných najmenej 8 rokov dôchodkového poistenia a zisťuje sa z obdobia pred vznikom invalidity. Ďalej konštatoval, že pred vznikom invalidity, teda pred 18. augustom 2016 žalobkyňa získala 4 460 dní obdobia dôchodkového poistenia, teda 12 rokov a 80 dní obdobia dôchodkového poistenia, keď jeden rok dôchodkového poistenia predstavuje 365 dní dôchodkového poistenia, pričom obdobie dôchodkového poistenia bolo preukázané evidenčnými podkladmi. Uviedol, že žalobkyňa ku dňu vzniku invalidity splnila podmienku potrebného počtu rokov obdobia dôchodkového poistenia na vznik nároku na invalidný dôchodok a zároveň splnila aj ostatné podmienky na invalidný dôchodok, keďže ku dňu vzniku invalidity nesplnila podmienky nároku na starobný dôchodok, ani jej nebol priznaný predčasný starobný dôchodok. Sumu jej invalidného dôchodku určil podľa § 73 ods. 2 zákona o sociálnom poistení, keď vychádzal z priemerného osobného mzdového bodu, ktorý zistil z rozhodujúceho obdobia kalendárnych rokov 1992 až 2015 po zohľadnení náhradných dôb a po jeho zvýšení podľa § 63 ods. 4 písm. d) zákona o sociálnom poistení hodnotou 0,6221, obdobia jej dôchodkového poistenia, získaného ku dňu vzniku nároku na invalidný

dôchodok (4 460 dní), ku ktorému bolo pripočítané obdobie jej dôchodkového poistenia od vzniku nároku na invalidný dôchodok do dosiahnutia dôchodkového veku dňom 28. augusta 2039 (8 410 dní), teda celkové obdobie jej dôchodkového poistenia činilo 12 870 dní, čo predstavuje 35,2603 rokov obdobia dôchodkového poistenia a pripočítaného obdobia, aktuálnej dôchodkovej hodnoty platnej v čase vzniku nároku na výplatu invalidného dôchodku, ktorá po úprave realizovanej v súlade so zákonom činila 10,9930 Eur a percentuálnej miery jej zníženej pracovnej schopnosti v rozsahu 60%. Zistený priemerný osobný mzdový bod, získané aj pripočítané obdobie dôchodkového poistenia, aktuálnu dôchodkovú hodnotu a 60 % mieru zníženej pracovnej schopnosti žalobkyne navzájom vynásobil a dospel k sume invalidného dôchodku ku dňu jeho priznania vo výške 144,70 Eur mesačne, ktorú ďalej podľa jednotlivých v rozhodnutí citovaných valorizačných úprav zvýšil až na sumu 158,- Eur mesačne od 1. januára 2019.

32. Žalovaný preskúmaným rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X zo dňa 24. októbra 2019 podľa § 218 ods. 2 zákona o sociálnom poistení zamietol v celom rozsahu odvolanie sťažovateľky a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia žalovaný zopakoval obsah prvostupňového rozhodnutia, poukázal na posudok posudkového lekára Sociálnej poisťovne, ústredie, pracovisko Nitre zo dňa 4. júna 2019, ktorý bol podkladom pre jeho vydanie. Žalovaný ďalej s poukazom na ustanovenia § 218 ods. 1, 2 zákona o sociálnom poistení, § 153 ods. 5, § 71 ods. 1 až 9 zákona o sociálnom poistení zopakoval výpočet sumy invalidného dôchodku a uviedol, že na základe podaného odvolania voči prvostupňovému rozhodnutiu bol zdravotný stav žalobkyne opätovne posúdený posudkovým lekárom Sociálnej poisťovne, pobočka Banská Bystrica dňa 8. augusta 2019, ktorý svojím posudkom odvolaniu nevyhovel. Vzhľadom na námietku zaujatosti posudkových lekárov, ktorú vzniesla žalobkyňa, bol posudkový spis postúpený posudkovému lekárovi Sociálnej poisťovne, pracovisko v Trenčíne, ktorý zdravotný stav žalobkyne opätovne posúdil v prítomnosti prísediaceho odborného lekára z odboru psychiatrie po doplnení prepúšťacej správy z NÚRCH v Piešťanoch zo dňa 17. októbra 2019, výsledku vyšetrenia v ambulancii maxilofaciálnej chirurgie zo dňa 18. septembra 2019, z preventívnej stomatologickej prehliadky zo dňa 24.9.2019 a po predložení odpovede praktického lekára pre dospelých na list zo dňa 25.9.2019. Žalobkyňa sa posúdenia svojho zdravotného stavu nezúčastnila a súhlasila s jeho posúdením v jej neprítomnosti. V posudku zo dňa 17. októbra 2019 dospel posudkový lekár Sociálnej poisťovne, ústredie, pracovisko v Trenčíne, k rovnakému posudkovému záveru ako prvoposudzovateľ a konštatoval vznik invalidity žalobkyne dňom 18. augusta 2016 so 60 % poklesom jej pracovnej schopnosti, keď za jej rozhodujúce zdravotné postihnutie označil zmiešanú a inú poruchu osobnosti v.s. trvalú s paranoidnými bludmi a kverulačnými obsahmi v myslení, dezintegrácia neprítomná, ktoré zaradil pod kapitolu V, položku 5, písm. b) prílohy č. 4 k zákona o sociálnom poistení (poruchy osobnosti a poruchy správania, ťažké narušenie osobnosti so závažným obmedzením výkonnosti organizmu, dezintegrácia) a pre ktoré jej priznal 50% pokles pracovnej schopnosti (z možných 50% až 80%) s 10% navýšením pre ostatné zdravotné ťažkosti (posttraumatická stresová porucha, úzkostne-depresívny syndróm, neurasténia so syndrómom ukonanosti, nediferencované systémové ochorenie spojiva s hypermobilitou a fibromyáliami, dorzalgie, iné, bližšie neurčené choroby zubnej drene a periapikálnych tkanív, subfebrilita, únavový syndróm v rámci somatických ochorení, ľahká porucha imunity, stav po prekonanej infekčnej mononukleóze, suchá konjunktivitída, hemangiómy pečene, operácia myopie laserom 2002, v anamnéze v Nemecku pozitívita v moči na nikel, kobalt, molybdén z kovových zubných náhrad). V posudku zohľadnil prepúšťaciu správu z psychiatickej hospitalizácie v Psychiatickej nemocnici v Kremnici z 31.03.2017, objektívne závery z psychiatických vyšetrení žalobkyne vykonaných Y.. R. E. Y.. V. z obdobia od 18. augusta 2016 až do 1. augusta 2017, z 5. septembra 2017, z 3. októbra 2017, z 12. októbra 2017 aj zo 7. mája 2019, psychologické vyšetrenie z 10. októbra 2017, neurologické vyšetrenie z 25. januára 2017, objektívne nálezy zo stomatologických vyšetrení vykonaných od 9. novembra 2016 do 21. apríla 2017, z 5. mája 2017, z 28. augusta 2019, z 11. septembra 2019 a z 9. septembra 2019, výsledok rehabilitačného vyšetrenia z 9. februára 2017 a z 5. októbra 2017, výsledky gynekologických vyšetrení z 21. júna 2017 a zo 17. júla 2019, prepúšťaciu správu z Národného ústavu reumatických chorôb (NÚRCH) v Piešťanoch z 20. septembra 2017, výsledok vyšetrenia maxilofaciálnej chirurgie v NsP Banská Bystrica z 11. septembra 2019, chemoterapeutické správy z 10. augusta 2019 a zo 14. augusta 2019, výsledky imunologicko-alerpických vyšetrení z 30. mája 2019 a zo 16. júla 2019, výsledok hematologického vyšetrenia z 13. júna 2017, potvrdenie o dočasnej pracovnej neschopnosti vydané praktickým lekárom pre dospelých z

19. júla 2019, ako aj ďalšie lekárske správy od 11. augusta 2010 do 4. júna 2019 a prepúšťacu správu z NÚRCH Piešťany, kde žalobkyňa absolvovala liečebný pobyt v období od 1. do 14. októbra 2019. Po preštudovaní zdravotnej dokumentácie žalobkyne nezistil závažné zmeny v jej zdravotnom stave. Uviedol, že u nej naďalej prevažuje anxiózne-depresívna (neurotická) symptomatológia, ktorú psychológ hodnotí ako adaptačnú posttraumatickú poruchu (z okruhu neurotických) a psychiater ako zmiešanú paranoidnú poruchu. Ochorenie sa prejavuje centrovaním myslenia na subjektívne somatické ťažkosti, sú evidentne prítomné kverulantské obsahy v myslení s neodkloniteľným správaním a s neschopnosťou korigovať svoje presvedčenie. Aktuálnym výsledkom tohto stavu je napr. aj zmätočné zaslanie posledných vyšetrení žalobkyne desiatim rozličným vedúcim zamestnancom Sociálnej poisťovne - ústredia. Písomný prejav je však vysoko koherentný, v jej myšlienkach logický, bez gramatických chýb a s dobrou štylizáciou, čo vylučuje dezintegráciu osobnosti. Preto je zodpovedajúcou mierou poklesu pracovnej schopnosti žalobkyne pri tomto zdravotnom postihnutí v zmysle kapitoly V, položka 5, písm. b) prílohy č. 4 k zákonu o sociálnom poistení 50% miera jej zníženej pracovnej schopnosti. Ďalej uviedol, že žalobkyňou neboli predložené žiadne závažné psychiatrické nálezy, ktoré by potvrdzovali prítomnosť ťažkého stupňa ochorenia pred 18. augustom 2016, a preto je určený dátum vzniku invalidity dňom 18. augusta 2016 správny. Posudkový lekár ďalej uviedol, že žalobkyňa trpí aj ďalšími ochoreniami, ktoré je možné považovať za závažné a tie odôvodňujú navýšenie percentuálnej miery jej zníženej pracovnej schopnosti o ďalších maximálne možných 10% na celkových 60%. K požiadavke žalobkyne, aby bola uznaná za invalidnú pre diagnózu chronického únavového syndrómu, posudkový lekár uviedol, že toto ochorenie možno stanoviť ako samostatnú nozologickú jednotku v rezorte zdravotníctva len v prípade, že chronickú únavu nie je možné priradiť k inému závažnému ochoreniu, čo zodpovedá druhému hlavnému kritériu podľa Holmesa z roku 1988 pre dôkaz tohto ochorenia, ktorý presne znie: „Je potrebné vylúčenie všetkých možných patologických stavov (anamnesticky, fyzikálne a laboratorne), ktoré by mohli byť príčinou únavy“. V tejto súvislosti posudkový lekár konštatoval, že žalobkyňa má niekoľko ochorení, ktoré môžu spôsobovať chronickú únavu, čím nie je splnené toto hlavné kritérium. Z týchto ochorení je prvoradé psychické ochorenie - neurasténia (podľa psychiatra označené ako „F48.0“), ktoré môže byť, a evidentne aj je, sprevádzané syndrómom ukonanosti. Pokiaľ sa v zdravotnej dokumentácii žalobkyne vyskytoval údaj o chronickom únavovom syndróme v zápisoch stomatológa a stomatologického chirurga označený diagnózou G93.3, posudkový lekár uviedol, že títo lekári nemajú podľa svojej odbornosti žiadne kompetencie vo vzťahu k uznávaniu diagnózy chronického únavového syndrómu a únavu môžu dokumentovať len ako príznak. Nimi označená diagnóza G93.3 je podľa medzinárodnej kvalifikácie chorôb rezervovaná pre iné poruchy mozgu, a to syndróm únavy po viróze. Preto takúto diagnostiku nepovažoval posudkový lekár za presvedčivý dôkaz chronického únavového syndrómu. Aj podľa poslednej prepúšťacej správy z Národného ústavu reumatických chorôb v Piešťanoch (v texte aj „NÚRCH“) je diagnóza chronického únavového syndrómu uvádzaná v súvislosti s psychiatrickým ochorením. Pokiaľ praktický lekár žalobkyne pri kontrole trvania jej dočasnej pracovnej schopnosti dňa 18. júla 2019 zapísal, že chronický únavový syndróm je následkom infekcie a otravy v minulosti, posudkový lekár uviedol, že diagnostikovať otravu ťažkými kovmi je kompetentná vykonať jedine Klinika pracovného lekárstva v Bratislave, Martine alebo v Košiciach, kde vyšetrenie nebolo absolvované. Uvedené nezrovnalosti, keď dôvodom chronického únavového syndrómu má byť podľa lekárskeho správ raz prekonaná viróza, inokedy psychiatrické ochorenie alebo otrava viedli posudkového lekára k presvedčeniu, že u žalobkyne nejde a ani nešlo o chronický únavový syndróm ako samostatné imunologické ochorenie. Ďalej uviedol, že ani imunológ - alergológ, do ktorého kompetencie patrí určenie tohto syndrómu ho vo svojich záveroch neuviedol. Niekedy je tento syndróm označovaný aj ako benigná myalgická encefalomyelitída a vtedy môže jeho diagnostiku vykonať neurológ, avšak ani taký dôkaz ochorenia podaný nebol. V žiadnom z vyšetrení predložených žalobkyňou nebolo konštatované, ktoré príznaky z 11-tich príznakov podľa Holmesových kritérií (a následne Fukudových kritérií z roku 1994) sú u žalobkyne prítomné a ktoré nie, pričom je ich potrebných šesť. Posudkový lekár sa vyjadril aj k pridruženým zdravotným ťažkostiam žalobkyne, a síce k 20 rokov trvajúcim ťažkostiam s chrupom, ktoré vzhľadom na prítomnosť retinovaných (neodstránených) zubných koreňov možno hodnotiť ako tzv. fokusy, čiže miesta, odkiaľ sú do organizmu vyplavované baktérie, ktoré následne spôsobujú subfebrilitu. Uviedol, že taký fokus sa podľa scintigrafie skeletu z júla 2019 stále v chrupe žalobkyne nachádza a je dôvodom na ďalšie vyšetrenie a liečbu. Uviedol, že tým bol podaný dôkaz, že trvajúce subfebrilitu

žalobkyne nie sú príznakom chronického únavového syndrómu, ale chronických zubných fokusov. U reumatologického ochorenia v zmysle nediferencovaného systémového ochorenia dlhodobo nie je doložená laboratórna, humorálna ani klinická aktivita a klinický stav neprogreduje, preto tomuto ochoreniu prisúdil posudkový lekár menšiu závažnosť v porovnaní s ostatnými ochoreniami. Tvrdenie žalobkyne, že žiaden z psychiatrov u nej nepopisuje bludy, označil posudkový lekár za nepravdivé, nakoľko paranoidný (vzťahovačný) blud je uvedený v takmer každom z psychiatrických vyšetrení, vrátane správy z hospitalizácie. Dokumentovanú dočasnú pracovnú neschopnosť vystavenú praktickým lekárom v trvaní osem rokov označil posudkový lekár za neadekvátnu, pretože neobsahuje žiadny zápis z kontroly posudkovým lekárom. K tvrdeniu žalobkyne o nesprávnom určení jej rozhodujúceho zdravotného postihnutia a o nesprávnom dátume vzniku jej invalidity posudkový lekár uviedol, že pred 18. augustom 2016 jej psychický stav nedosahoval úroveň poruchy osobnosti zodpovedajúcej invalidite a diagnóza bola dokumentovaná až v tento deň. Dolnú hranicu možného percentuálneho rozpätia pri rozhodujúcom zdravotnom postihnutí v zmysle kapitoly V, položky 5, písm. b) prílohy č. 4 k zákonu o sociálnom poistení odôvodnil posudkový lekár tým, že pre ťažší stav v rámci percentuálneho rozpätia je potrebná dezintegrácia osobnosti, o ktorú u účastníčky konania nejde. Ďalej sa vyjadril k schopnosti trvalej pracovnej a zárobkovej činnosti žalobkyne tak, že schopnosť alebo neschopnosť pracovnej činnosti nie je určujúcou a povinnou pri posúdení. Posudzovanie sa deje zásadne podľa diagnostických záverov odborných lekárov, v ktorých je táto schopnosť alebo neschopnosť už zahrnutá. Pracovná rekomandácia posudkového lekára nemá záväzný charakter a vlastné zaradenie do pracovného procesu vykonáva praktický lekár. Pochybnosti sťažovateľky, že jej zdravotný stav nebol správne posúdený vyhodnotil žalovaný ako subjektívne presvedčenie, keď sťažovateľka v odvolacom konaní nepredložila také dôkazy, ktorými by preukázala nesprávnosť posúdenia jej zdravotného stavu a tým aj rozhodnutia o jej nároku na invalidný dôchodok. K námietke, že správne orgány nerešpektovali rozsudok krajského súdu sp. zn. 26Sa/5/2018-209 žalovaný uviedol, že súdom vytýkané nedostatky a vady predchádzajúceho zrušeného rozhodnutia odstránil. K námietke, ktorou sťažovateľka nesúhlasila s postúpením jej veci posudkovému lekárovi v Banskej Bystrici, žalovaný s poukazom na príslušné ust. zákona o sociálnom poistení konštatoval, že rešpektoval ustanovenia tohto zákona.

33. Kasačný súd, vychádzajúc zo skutkových zistení opísaných vyššie, k námietkam, vznesených žalobkyňou v kasačnej sťažnosti, konštatuje. Posudzovanie zdravotného stavu fyzickej osoby a tým aj súvisiaceho zostatkového pracovného potenciálu je vecou výlučne odbornou - medicínskou, na ktoré súd nemá potrebné odborné znalosti. Vo veciach dôchodkového poistenia zdravotný stav a pracovnú schopnosť občanov posudzuje Sociálna poisťovňa vo forme lekárskej posudkovej činnosti pri výkone sociálneho poistenia (§ 153 ods. 1 písm. b/ v spojení s § 153 ods. 3 písm. a/ zákona č. 461/2003 Z. z.) s tým, že konkrétne túto činnosť vykonáva posudkový lekár sociálneho poistenia príslušnej pobočky a posudkový lekár sociálneho poistenia ústredia (§ 153 ods. 5 menovaného zákona). Výsledkom posudkovej činnosti je záver posudkového lekára o tom, či konkrétna fyzická osoba je, alebo nie je invalidná s určenou mierou poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť s tým, že táto miera poklesu sa určuje v percentách podľa druhu zdravotného postihnutia, ktoré je rozhodujúcou príčinou dlhodobo nepriaznivého zdravotného stavu, a so zreteľom na závažnosť ostatných zdravotných postihnutí. Závery posudkového lekára sú zachytené v lekárskej správe, súčasťou ktorej je odborný lekársky posudok vrátane jeho odôvodnenia, v ktorom posudkový lekár objasňuje a odôvodňuje všetky skutočnosti na základe ktorých pristúpil k prijatiu konkrétneho záveru. Tento posudok je teda v konaní pred správnym súdom kľúčovým dôkazom, na ktorý je súd (vzhľadom na absenciu odbornej - medicínskej erudovanosti) odkázaný, a preto je nutné klásť dôraz na jeho jednoznačnosť, úplnosť, určitosť a presvedčivosť. Tieto kritéria však spĺňa len taký posudok, v ktorom sa posudkový lekár riadne vysporiada so všetkými rozhodnými a pre danú vec relevantnými skutočnosťami, prihliadne pritom k účastníkom konania udávaným ťažkostiam a svoje posudkové závery náležite odôvodní. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na to, že v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, ktorého podkladom je posudok (lekárska správa) o poklese schopnosti vykonávať pracovnú činnosť súd skúma aj to, či pri posudzovaní boli vzaté do úvahy všetky relevantné námietky účastníka konania, a teda či taký posudok je úplný, logický a presvedčivý a či dokazovanie v správnom konaní bolo vykonané v dostatočnom rozsahu (porovnaj sp. zn. 9Sžso/24/2011). Najvyšší správny súd zdôrazňuje, že nemôže sám posudzovať odborné otázky medicínskeho charakteru, ktoré

sú podkladom pre stanovenie miery poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť pre účely invalidity, musí rovnako ako žalovaná vychádzať z lekárskeho posudku, kde posudzuje presvedčivosť ich záverov s prihliadnutím na všetky okolnosti, najmä aj s prihliadnutím na námietky žiadateľa o invalidný dôchodok.

34. Kasačný súd konštatuje, že s prihliadnutím na obsah preskúmaného rozhodnutia žalovaného a rovnako prvostupňového rozhodnutia Sociálnej poisťovne, ústredie, ktorým bol žalobkyni priznaný invalidný dôchodok od 18. 08. 2016, na základe vzniku jej invalidity od uvedeného dňa so 60% poklesom jej pracovnej schopnosti bolo vydané zákonne a zodpovedá objektívne preukázanému zdravotnému stavu žalobkyne, pričom žalovaný sa primeraným spôsobom vysporiadal aj s odvolacími námietkami sťažovateľky. Posudkoví lekári oboch stupňov sa v lekárskeho posudkoch podrobne vysporiadali s lekárskeho správami obsiahnutými v posudkovom spise, pričom žalovaný prihliadol aj na lekárskeho správy doplnené sťažovateľkou po podaní odvolania proti prvostupňovému rozhodnutiu, a svoje odborné závery logicky, zrozumiteľne a presvedčivo zdôvodnili. Sťažovateľka v priebehu konania pred správnymi orgánmi neprodukovala žiadne dôkazy, ktorými by spochybnila závery prijaté posudkovým lekárom v lekárskeho posudku zo dňa 17. októbra 2019 a zo dňa 04. júna 2019.

35. Pokiaľ sťažovateľka v konaní pred kasačným súdom dokumentovala jej zdravotný stav lekárskeho správami datovanými po právoplatnosti preskúmaného rozhodnutia, kasačný súd dáva sťažovateľke do pozornosti, že súd sám nemôže posudzovať odborné otázky medicínskeho charakteru a na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy (§ 135 ods. 1 SSP). Kasačný súd dáva sťažovateľke do pozornosti, že rozhodnutím žalovanej a rozhodnutím s súdu nie je dotknuté jej právo podať si novú žiadosť o invalidný dôchodok, a to na základe nových lekárskeho správ o vyšetrení jej zdravotného stavu.

36. Vo vzťahu k namietanej nesprávnosti pri výpočte invalidného dôchodku, keď sťažovateľka žiadala zohľadniť 12 hodinový pracovný čas, kasačný súd konštatuje. Správne orgány postupovali pri určovaní výšky invalidného dôchodku sťažovateľky správne, keďže právna úprava neumožňuje pri určovaní výšky invalidného dôchodku zohľadňovať iné skutočnosti ako sú uvedené

v ust. § 73 ods. 2 zákona o sociálnom poistení, preto kasačný súd vyhodnotil túto námietku ako nedôvodnú.

37. Kasačný súd v konaní správnych orgánov nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zrušenie rozhodnutia žalovaného a prvostupňového správneho orgánu. Skutkový stav veci vo vzťahu k zdravotným ťažkostiam sťažovateľky bol zistený úplne a správne, vyplýval z predloženého administratívneho spisu. Určený dátum vzniku jej invalidity ako aj priznaná percentuálna miera poklesu jej schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť boli náležite odôvodnené. Vzhľadom na uvedené vyhodnotil kasačný súd námietky žalobkyne vzťahujúce sa na nedostatočné zistenie skutkového stavu a následne nesprávneho právneho posúdenia veci správnymi orgánmi a správny súdom za plne nedôvodné.

38. Vychádzajúc z uvedeného vyššie kasačný súd námietky sťažovateľky proti rozsudku správneho súdu vyhodnotil ako nedôvodné, a preto nespôsobilé spochybniť vecnú a právnu správnosť napadnutého rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť žalobkyne podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

39. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 167 a § 168 v spojení s § 467 ods. 1 SSP, keď žalobkyňa vo veci úspech nemala a žalovaný ho síce mal, kasačný súd však nezistil výnimočné dôvody, aby mu nárok na náhradu trov konania priznal.

40. Toto rozhodnutie prijal kasačný súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 10 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v účinnom znení).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.